

Holčička s ledovým srdcem

Byla jednou jedna chaloupka a v ní žila malá holčička. Byla moc lakomá. Nikomu nechtěla nic půjčit, ani dát. V obchodě chtěla vrátit peníze do posledního haléře a s nikým se nebavila – prý proto, aby někdo po ní nechtěl náhodou peníze.

Jednou, když se vracela z nákupu domů, zavolal na ní zpoza obchodního domu chlapeček. Ale ona se ani neohlédla a šla dál. Další den se opakovalo totéž. Když holčička mījela obchod s potravinami, odkud se vracela nazpět, ozvalo se za ní:

„Ahoj, jak se máš?“

To už jí bylo divné, ale řekla si, že to může být nějaký žebrák a že může chtít peníze, a tak se zase neohlédla. Po celý týden se opakovalo to samé a pokaždé holčička neodpověděla. Pak se ale stalo něco zvláštního. Když procházela jako obvykle okolo obchodu, nikdo ji nepozdravil. To jí tak vyvedlo z míry, že se ohlédla a spatřila chlapečka, jak smutně sedí u obchodních dveří a pláče.

„Proč pláčeš?“

zeptala se holčička.

„Protože už celý týden zdravím kolemjdoucí, obdarovávám je svým pozdravem a mnozí z nich mi vůbec neodpověděli, nerozdělili se se mnou o radost, o krásu krajiny, celého dne, počasí a o svoje starosti.“

Holčička se zastyděla a zeptala se:

„A kdo jsi ty?“

„Já jsem ten, kdo má za úkol zahřát srdce těch druhých, jenže ty své srdce máš tak chladné, že můj žár ho nezahřeje. Daruji ti tedy své, chceš?“

A holčička, zvyklá brát od druhých, lakotně přikývla. V tom okamžiku pocítila podivné teplo, vycházející z jejího nitra. Celé ji naplnilo. Když otevřela oči, s údivem spatřila malého chlapečka ležet mrtvého na zemi. Když mu pohleděla do tváře, spatřila na něm blažený úsměv. Úsměv radosti z daru lásky.

Otočila se, posadila se na schody obchodního domu a začala zdravít a obdarovávat všechny ty, kteří kolem prošli.